

Η κεφαλή της Μέδουσας, Π. Πρεβελάκης

Παντελής Πρεβελάκης
Η κεφαλή της Μέδουσας
(απόσπασμα)

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΗΣ ΜΕΔΟΥΣΑΣ (1963) είναι το δεύτερο από τα τρία μυθιστορήματα του Πρεβελάκη που συνδέονται με το γενικό τίτλο Οι δρόμοι της δημιουργίας. Το πρώτο είναι Ο ήλιος του θανάτου (1959) και το τρίτο Ο Άρτος των αγγέλων (1966). Στην τριλογία υπάρχουν αρκετά αυτοβιογραφικά στοιχεία. Κεντρικό πρόσωπο και αφηγητής είναι ένας νεαρός Κρητικός, ο Γιωργάκης, που σ' αυτό το μυθιστόρημα τον βρίσκουμε στην Αθήνα να κάνει τις σπουδές του και να ζει τις ιδεολογικές και πολιτικές συγκρούσεις της εποχής του μεσοπολέμου. Στο απόσπασμα ο Γιωργάκης βρίσκεται στη συντροφιά του Λοΐζου, ενός ώριμου και καλλιεργημένου ανθρώπου, που με την παιδεία του ασκεί σημαντική επίδραση στη διαμόρφωση του νεαρού.

Ένας καλός διδάχος, που τον έκραζαν Λοΐζο, μ' έχει ορμηνέψει από μικρό να βάνω στο χαρτί μονάχα όσα σπαράζουνε τα σπλάχνα μου. Και μου έχει αφησμένη ευκή και κατάρρα να μην καταδέχουμαι τα έτοιμα αισθήματα και φρονήματα. «Το ζήτημα είναι από ποιο βάθος αναπηδά ο λόγος!» Έτσι έλεγε. Να γράφεις για να γιομίζεις το χαρτί, αυτό τ' ονόμαζε κούφια ταραχή και αγυρτεία. Εκείνος ο ίδιος έκανε σαν το Σωκράτη: ό,τι είχε στην καρδιά το 'χε και στα χείλη. Το λόγο του τον έριχνε στο βράχο και στην αφράτη γης σαν το σπόρο. Αν του έλειπαν οι στοές κι οι πλατανιάδες όπου δίδασκε ο αρχαίος, ο διδάχος μου είχε το σπιτάκι του στον ίσκιο της Ακρόπολης, όπου συνήθιζε να συνάζει λιγοστούς διαλεκτούς άντρες, το περισσότερο παλιούς συντρόφους του που ξεδιψάζαν ακόμα στην πηγή της σοφίας του.

Εκεί το 'χε το ριζικό μου να γνωρίσω μερικά πρόσωπα που, επειδή υπόφεραν από την αρρώστια του αιώνα, μ' έκαναν να δω καθαρότερα τον εαυτό μου. Θα μιλήσω πρώτα για ένα γλύπτη κι ας τον αντάμωσα πολύ λίγες φορές. Αρχίζω από κείνον, επειδή τα πάθη του προεικονίζουν ως ένα σημείο τα δικά μου. Τ' όνομά του ήτανε Στέφανος, και κρατούσε από κάτι Τηνιακούς μαρμαράδες που είχαν σκορπίσει τ' ανώνυμα έργα τους στο νησί τους και στη Σύρα και πιο ύστερα στην Αθήνα. Μαστόροι σεμνοί, που δούλεψαν με ταπεινοσύνη το μάρμαρο, χωρίς ποτέ να πάει ο νους τους να βγάλουν από μέσα του ανθρώπινη μορφή. Η τέχνη τους ήταν να πελεκούν σταυρούς για τα κοιμητήρια, άμβωνες, τέμπλα, δεσποτικούς θρόνους, κολόνες και κεφαλοκόλωνα, μα ποτέ αγάλματα σαν τους αρχαίους, που δεν τα 'χει η Ορθοδοξία. Ο πρώτος από τη γενιά τους που κίνησε να γίνει ανδριαντοποιός ήταν ο Στέφανος. Τον είχαν στείλει να σπουδάσει στη Γερμανία στις αρχές του αιώνα, και γύρω στα 1926 που τότε γνώρισα, ήτανε στην ακμή της ηλικίας. Ένα αξιόλογο έργο του, που είχε εκτιμηθεί και έξω από τον τόπο μας, κι ένα περιστατικό ακόμα αξιολογότερο για τα μάτια του Λοΐζου, του είχανε δώσει δικαίωμα εισόδου στο στενό κύκλο μας.

Ο Λοΐζος ήθελε θαρρείς να δικαιολογήσει στα μάτια μας την παρουσία του, όταν τον έβαλε να διηγηθεί εκείνο το περιστατικό. Κατά τη γνώμη του ίδιου του γλύπτη, τόσες γενεές από το αίμα του που είχαν στερηθεί στις δημιουργίες τους την ανθρώπινη μορφή, τον είχαν προετοιμάσει να πλάσει το πρώτο του άγαλμα με το ξάφνιασμα που ένας τυφλός εκ γενετής πρωταντικρίζει τον κόσμο. «Ένας αρχαίος πλάστης» θυμούμαι που είπε «πήδησε από κεφάλι σε κεφάλι τους προγόνους μου και κούρνιασε στο δικό μου.

– Ομολόγησε, Στέφανε» τον έκοψε ο Λοΐζος «πώς προτού οι φούχτες σου πάρουν να σε τρώνε να πλάσεις τον Έφηβό σου, έφερες γύρω τα γυμνάσια και καμάρωσες τους νέους όπως ο αρχαίος!

– Δεν το αρνούμαι· έφερα γύρω τα γυμνάσια» αποκρίθηκε ο Στέφανος μ' ένα ύφος σοβαρό που μου φάνηκε πως έκρυβε έναν πόνο. «Αλλ' αν δεν είχα ονειρευτεί τον Έφηβό μου σαν Απόλλωνα, τα ζωντανά κορμιά δε θα μου είχαν χρησιμέψει σε τίποτα. Κι έπρεπε να τα μελετήσω στα γυμνάσια, επειδή εκεί μονάχα οι νέοι μας, ποθώντας τη δική τους τελειότητα, διαβλέπουν ακόμα τους θεούς».

Ο Στέφανος είχε δουλέψει, κατά τη διήγησή του, τέσσερα πέντε χρόνια για να πλάσει το άγαλμά του. Έπειτα, από μιαν ατελείωτη σειρά σπουδές και απόπειρες, είχε αποδώσει στον πηλό το είδωλο της φαντασίας του. Το έχυσε στο γύψο, το δούλεψε ξανά, και ήρθε η ώρα να το μεταφέρει στο χαλκό. Αν πατούσε την παράδοση που είχε κληρονομήσει από τους προγόνους του τους μαρμαράδες, υπάκουε – όπως έλεγε – στο θέλημα του αρχαίου χαλκοπλάστη που είχε σαρκωθεί μέσα του. Κιβώτισε το γύψινο πρόπλασμα και το φόρτωσε στο τρένο που πήρε ο ίδιος για το Μόναχο, όπου ήξερε πως θα έβρισκε το κατάλληλο χυτήριο. Ήτανε τέλη Ιουλίου του 1914 όταν κίνησε: τη μέρα που έφτανε στο Μόναχο, ξέσπαζε ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος.

«Την ώρα που έβγανα από το κιβώτιο τον «Έφηβό μου και τον έστηνα στην αυλή του χυτηρίου» είπε ο Στέφανος, κλωμιάζοντας μια στάλα «ήρθε από το τηλέφωνο η είδηση πως η Κυβέρνηση είχε επιτάξει όλο το χαλκό της χώρας για τις ανάγκες του πολέμου».

Οι εργάτες του χυτηρίου παράτησαν τη δουλειά τους κι έτρεξαν να καμαρώσουν τ' ολόγυμνο παλικάρι που είχε φτάσει από τα μέρη του Νότου. Ήταν ήσυχο, μόλις έσφιγγε τους γρόθους του, το μέτωπο το είχε καθαρό, και στα χείλη του ακνόφεγγε ένα χαμόγελο. Το ανάστημά του δεν περνούσε το φυσικό, οι καλοπλασμένοι μυώνες του δεν έδειχναν περισσότερη δύναμη απ' όση του νέου που γυμνάστηκε σε αρμονικά αγωνίσματα. Το ένα σκέλος στήριζε το λυγρό σώμα, το άλλο αναπαυόταν. Έλεγε πως ο ήλιος το χάιδευε ακόμα, έτσι όμορφα το στέρνο του δεχότανε το φως. Δεν ήξερες αν ήταν άνθρωπος ή θεός. Αν ήταν άνθρωπος, θα είχε σπαρθεί από θεό, κι αν ήτανε θεός, θα είχε πάρει τη μορφή ανθρώπου, για να χαρεί τον κόσμο των θνητών.

Οι εργάτες, ύστερα από το πρώτο τους ξάφνιασμα, ο Στέφανος τους είδε να παίρνουν τα μάτια τους από το άγαλμά του και ν' αναβλεμματίζουν προς ένα γύψινο κολοσσό που ορθωνόταν εκεί στο πλάι πάνω σε δυο μπότες γεμάτες σα φουγάρα. Ο Στέφανος δεν τον είχε παρατηρήσει εκείνον το σαραντάπηχο όταν ήρθε κι απόθεσε στον ίσκιο του το έργο του. Πισωπάτησε τώρα ως το μαντρότοιχο και χρειάστηκε να τσακίσει το σβέρκο του για να τον δει από κάτω ως απάνω. Ήταν ένας σύγχρονος στρατιωτικός μ' ένα κοντόξυλο στο χέρι – δίκως άλλο τη στραταρχική ράβδο του – και μ' ένα κουμπελίδικο κράνος στο κεφάλι, όχι μικρότερο από το καζάνι όπου έβραζε τους ανθρώπους ο δράκος του παραμυθιού. Οι εργάτες κοίταζαν πότε το ένα πότε το άλλο άγαλμα, κι έδειχναν να ντρέπονται. Ο Στέφανος δε δυσκολεύτηκε να καταλάβει πως η απαγόρευση να χύνονται αγάλματα στο χαλκό δεν έπιανε τα γλυπτά που είχαν προορισμό να ερεθίζουν το λαό στα έργα του ολέθρου. Κατάλαβε συνάμα πως ο Κολοσσός δεν ήταν άλλος από τον Αυτοκράτορα.

Ύστερα από λίγες ημέρες, ο Στέφανος βρισκόταν ζορισμένος να πάρει το τρένο που άδειαζε προς τα σύνορα τους ξένους υπηκόους. Να φορτώσει μαζί και το άγαλμά του, δεν του βόλεσε μηδέ να κάμει λόγο. Ο πόλεμος είναι πόλεμος! Μονάχα που κοίταξε παρακαλεστικά τους εργάτες του χυτηρίου: «Θα του το φύλαγαν το έργο της ζωής του ώσπου να γίνει αγάπη

ανάμεσα στα έθνη;» Αυτό πήγε να τους πει. Μα είδε στα μάτια τους την αγωνία για τη δική τους τη ζωή και δε μίλησε. Στο τρένο άκουσε τους συνταξιδιώτες του να θρηνούν και να οδύρονται για τα πράματα που είχαν αφήσει πίσω τους. Δεν ήταν λίγα! Μέγαρα, αποθήκες, αυτοκίνητα, άτια της καβάλας. Όμως, όλα τούτα, γίνονται και ξαναγίνονται. Περνούν από το ένα χέρι στ' άλλο, φθείρονται κι αφανίζονται, η μοίρα τους είναι σαν των φύλλων του δέντρου... Μα ένα άγαλμα;

Τέσσερα χρόνια ο Στέφανος έζησε μέσα στην αγωνία. Στρατοί μακελεύτηκαν, πολιτείες γκρεμίστηκαν, θεόρατα κάστρα τα πήγε το κανόνι ως το χώμα. Τι να είχε γίνει ο Έφηβός του; Τον είχαν ακρωτηριάσει οι βόμβες; Τον είχαν συντρίψει οι ακρωτηριασμένοι, από φθόνο να βλέπουν την ιδανική του ακεραιότητα; Ο Στέφανος μαράζωνε στη χώρα του σαν ένας Πλάστης που του έκλεψαν το αρχέτυπο μιας καινούριας ανθρωπότητας. Όταν έγινε ειρήνη στον κόσμο, οι φίλοι του τον παρακίνησαν να πάει ν' αναζητήσει το έργο του. Πήρε πάλι το τρένο, όμως με το Χάρο στην καρδιά. Μια φτενή ελπίδα τον είχε κρατήσει ως τότε στη ζωή: αν το άγαλμα είχε χαθεί, θ' άνοιγε ένα λάκκο στην ξένη γη και θα χωνόταν μέσα ζωντανός. Να πάρει τη στράτα να γυρίσει πίσω στην πατρίδα, αυτό δε θα είχε πια κανένα νόημα. Γιατί μέσα στην ψυχή του είχε μαραθεί ο πόθος να ξεπεράσει τον εαυτό του, η ορμή εκείνη που τον είχε σπρώξει για τα έσχατα έργα. «Μόνο ένα χέρι νόμιζα πως θα μου ξαναδώσει τη ζωή» είπε ο Στέφανος «κι αυτό ήταν το χέρι που είχα πλάσει εγώ ο ίδιος με τον έρωτα και το θάμπος μου».

Όταν ζύγωσε στην πόρτα του κυτήριου, ένας φοβερός σαματάς ξέσκισε τ' αυτιά του σα να χοροπηδούσαν και να ουρλιάζαν στην αυλή οι μυθικοί Κορύβαντες. Ένωσε τα γόνατά του να κόβονται. Ήτανε φλόγες που έγλειφαν τους τοίχους, ή τον γελούσανε τα μάτια του; Ποια δαιμονική σκηνοθεσία είχε προετοιμάσει αυτή την ταραχή, την ώρα που πήγαινε ν' αναζητήσει το κριτήριο της ζωής του; Έσπρωξε φοβισμένα την αυλόπορτα κι έχωσε μέσα το κεφάλι του. Η ίδια η Κόλαση έβραζε μπροστά του! Σ' έναν τεράστιο λάκκο που είχαν ανοίξει στη μέση της αυλής, έκαιγε μια λυσσασμένη φωτιά, που την τάζαν με μανία οι εργάτες, ρίχνοντας στην πείνα της σανίδα, κασόνια, καρεκλοπόδαρα. Σε μια σιδερένια σχάρα πάνω από το λάκκο κοιτότανε το απανοκόρμι ενός χάλκινου Κολοσσού, κομμένο με το πριόνι από το άλλο σώμα, που κυλιότανε κι αυτό μες στα σκουπίδια. Ο Στέφανος έψαξε ν' αναγνωρίσει τον Αυτοκράτορα. Οι εργάτες λοιδωρούσανε τώρα το σιχαμένο σκιάχτρο και σύμπαιναν τη φωτιά να το λιώσουν: να πάρουν πίσω το μέταλλο που είχε σφετερισθεί η αλαζονεία του, να καταλύσουν τη μαγγανεία του απαίσιου ίσκιου του!

Σε μια γωνιά της αυλής, στο ίδιο ταπεινό βάθρο όπου τον είχε αποθέσει ο πλάστης του πριν από τέσσερα χρόνια, στεκόταν ο Έφηβος. Αθαλωμένος από την καπνιά, τυλιγμένος στις πύρινες αναλαμπές, όμως ατάραχος όπως τότε – και ακέραιος. Ο Στέφανος ανοιγόκλεισε τα μάτια του να δει μήπως γελιόταν. Ο Έφηβος ήταν εκεί! Ο Έφηβος ήταν εκεί! Η Κόλαση έβραζε στα πόδια του, οι φλόγες κρατούσαν, οι εργάτες χορεύαν τον κόρδακα της εκδίκησης και του λυτρωμού. Ο Έφηβος ήταν εκεί! Έξω από το χρόνο, ανέγγιχτος από τα πάθη των ανθρώπων, σύμβολο άλλου κόσμου: ενσάρκωση ενός ονείρου, προσωποποίηση μιας νοσταλγίας.

– Και τον έχυσε στο χαλκό, Στέφανε; ρώτησε ο Λοΐζος.

– Στο χαλκό του Αυτοκράτορα! αποκρίθηκε ο Στέφανος, σηκώνοντας το κεφάλι του, που το 'χε κρατήσει σκυφτό όσο διηγόταν.

– Κατεπόθη ο θάνατος εις νίκος! ανάκραξε ο Λοΐζος χτυπώντας τις παλάμες του.

– Αυτή η ιστορία πρέπει να τελειώσει μ' ένα επιμύθιο! δοκίμασε να πει κάποιος από τη συντροφιά.

Όμως ο Λοΐζος τον σταμάτησε:

– Όχι, όχι επιμύθια! Ας αφήσουμε την ιστορία του Στέφανου να δουλέψει μέσα μας. Κάθε μέρα, μου διδάσκει άλλο πράγμα.

Παντελής Πρεβελάκης,

Η κεφαλή της Μέδουσας, [Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, Β΄ Λυκείου](#)

---

¹ γυμνάσιο: γυμναστήριο.

²κουμπελίδικο: θολωτό.

³Κορύβαντες: δαίμονες ή κατώτεροι θεοί ιερείς της θεάς Κυβέλης που τη λάτρευαν χορεύοντας ένοπλοι με συνοδεία οργάνων που προκαλούσαν μεγάλο θόρυβο.

⁴συμπαίνω: συνδουρίζω.

⁵κόρδακας: ζωηρός και άσεμνος χορός.

⁶κατεπόθη ο θάνατος εις νίκος: νικήθηκε ολοκληρωτικά ο θάνατος.

⁷επιμύθιο: το ηθικό δίδαγμα που βγαίνει από ένα μύθο.

(Γλυπτό 1)

Ο Έφηβος των Αντικυθήρων, περί τα 340-330 π.Χ., ύψ. 1,96 μ., χαλκός
Προέλευση: Ναυάγιο Αντικυθήρων. Από την ανέλκυση των ετών 1900-1901

(Γλυπτά 2 και 3)

Γλυπτά του Arno Breker

(Γλυπτό 4)

Γλυπτό του Josef Thorak

Οι φωτογραφίες από τις διευθύνσεις

[:http://ketivasilakou.blogspot.gr/2012/06/blog-post_18.html](http://ketivasilakou.blogspot.gr/2012/06/blog-post_18.html) και
https://en.wikipedia.org/wiki/Arno_Breker

Ασκήσεις

1. Να καταγράψετε θέματα σχετικά με την τέχνη που θίγονται στο παραπάνω λογοτεχνικό κείμενο.
2. Να συγκρίνετε τον *Έφηβο των Αντικυθήρων*, γλυπτό 1, με τα γλυπτά 2, 3 και 4. Ποιες ομοιότητες και ποιες διαφορές εντοπίζετε;
3. Για ποιους λόγους, κατά τη γνώμη σας, οι δημιουργοί των γλυπτών 2, 3 και 4 επέλεξαν να δημιουργήσουν ογκώδη αγάλματα; Στην απάντησή σας να λάβετε υπόψη και το κείμενο του Παντελή Πρεβελάκη *Η κεφαλή της Μέδουσας*.
4. Θεωρείτε ότι η αξιολόγηση ενός έργου τέχνης πρέπει να λαμβάνει υπόψη ως κριτήριο την ιδεολογία στην οποία βασίζεται ο καλλιτέχνης; Νομίζετε ότι συχνά υπερτιμούμε ή υποτιμούμε το έργο ενός καλλιτέχνη, γιατί αντίστοιχα συμφωνούμε ή διαφωνούμε με την ιδεολογία του; Να συζητήσετε το θέμα, λαμβάνοντας υπόψη και τα κείμενα της [Μαρίας Ρηγούτσου](#) και της [Πηνελόπης Πετσίνη](#).